

пѣла каза би пропѣдила отъ тука, нѣ слава богу, че е само тя. Когато е тѣй, моите биволи само отъ една мечка не са изяджѣтъ, одговорилъ Сидеръ, нѣ се трѣба да има нещо, туку тѣй не е дето не дохода тѣе до сега я чакай да ида азъ самъ да видя по горжта, що е станало съсъ тѣхъ? и са впусналъ та откачилъ отъ ритлата кривакѣтъ си нарамилъ го и отишелъ, а воденчерѣтъ, останалъ при поденицата и си хуртувилъ самси: а бе тѣе си станаха на мечката корбанчицѣ, а ми кадели сега ти отивашъ? ще имъ намеришъ нейде само костите. Казвамъ му, ма съсъ чилиакъ пази си бе биволите, че тука си ходи мечка стрѣвница, сичките е сѣла расплакала? той ми не вярва, ето сега! не дай божи! язжкъ за хубавите му добичета! Сидеръ ходилъ горя долу по горята, обиколилъ много усойни, викалъ и са ослушвалъ; нѣ нийде са нищо не чувало, вредомъ царувала тишина само тихѣтъ ветрицѣ шумулѣлъ литіето на горжта и птичките чивиликали и си пѣли по клончетата на гжстолитвенните тамъ храсталаци, чуди са Сидеръ и мае и самъ си хуртува: що е това за чудо, като кога моите биволи да са загубятъ, или на зверь тѣе да са вдаджѣтъ. Най сетня излѣзълъ на едно най високо мѣсто, което са наричало, остра могила отъ дето са видѣло на сѣкаде, по гори и бърда по ровнини и долища, тамъ мечката често излѣзвала да си разгледва за ловъ, и съ сичката си вече сила надалѣ вилъ горжта грѣмнала, по ечели сичките долища и на сѣкаде са като грѣмъ разбучало и его кжсю другарѣтъ на голя са явилъ предъ Сидера; нѣ хлопясалъ гладенъ и оплашено гледалъ плохо къмъ стрѣнжта, отъ къмъ която дошелъ. Тука Сидеръ разбралъ, че тѣе са сж срещнали съсъ мечката и на вѣрно вече знаялъ че голю са е ударилъ да са бие съсъ нея; нѣ не можалъ да разбере какво са е свършило, дали са йоше борѣжѣтъ, или мечката е навалила биволѣтъ и го е изля; нѣ мислѣлъ пакъ, какъ по слабѣтъ са е отървалъ, а по силнѣтъ не! тука са той билъ съ умъ и не можелъ да са до умѣй. Ахъ, казалъ той, добиче! защо немашъ слово да ми изяснишъ, какво стана съсъ другарѣтъ ти, да ли е мъртъвъ или е живъ; и са впусналъ презъ горжта къмъ отъ кадето дошелъ този му биволъ, и като вървялъ довольно расстояние надалѣ пакъ вилъ и му са изчуло, както отъ подъ земета да изревалъ биволъ и разбралъ, че биволѣтъ му е живъ; нѣ не знай сега, да ли е іеденъ, че недоіеденъ, или са йоше билъ съсъ мечката; и са втурналъ съсъ голѣма бързина колкото вече можалъ да бѣга, къмъ кадето му са чулъ гласѣтъ, и като са йоше малко приближилъ зель да чува бжхтаніе, както че нѣкой бжхти пнь и следъ неколе йоше раскрача наскочилъ на една скала, която обгряждала една не много широка поляна отъ вредомъ обгърната и заглушена съ тъмень лѣсъ и що давиди той на тѣзи поляна! Мечката заклещена между два брата на едно габарово дърво съ гърбомъ лежи отъ давно мъртва, главжта ѣ висела назадъ и озжбена щото